

[Holger Larsen.]

efter Forholdene mægtig Flaade herhjemme — jeg ved vel, man siger, at Flaaden ikke kan bruges ret meget til Krigsformaal, men det er dog hurtigsejlende Skibe; og jeg har lagt Mærke til, at man i Tyskland, navnlig i Isvinterens Begyndelse, udmærket kunde sætte sine Orlogsskibe ind som Hjælpere til Isbrydning. Og jeg vil tro, at man navnlig paa et tidligere Tidspunkt, da man sendte sine Færger ud paa Chancesejlads uden at vide, om disse Skibe, som var bygget til Sommerbrug — vi kan jo ikke komme bort fra, at de er bygget til Sommerbrug —, kom hjem igen, og hvor ogsaa den største af dem „Korsør“ blev liggende sine 65 Timer i Isen, vilde have været i Stand til at bryde Isen med Flaadens Skibe, saaledes at Færgerne atter kunde have passeret og gaa tilbage igen uden at blive Invalider. Nu fik man det ud af det, at de Færger, man sendte ud, kom tilbage som Invalider, det vil sige, at man, hvis Isen en skønne Dag bryder op, og Færgerne skal sejle igen, atter mangler det store Færgemateriel og i lang Tid maa hjælpe sig med det mindre. Jeg spørger altsaa: Var det utænkeligt, at Flaadens Skibe kunde have været med til at udføre et Stykke fredeligt Arbejde herhjemme?

Jeg ønsker ogsaa at spørge, om den Mandskabsindskrænkning, der har fundet Sted, ikke har forøget Vanskelighederne. Jeg har haft den Fornøjelse at opholde mig 105 Timer som Gæst hos Statsbanerne — et Gæsteri, jeg ikke sætter Pris paa —, og af disse 105 Timer har jeg tilbragt 77 i Store Bælt paa to Rejser. Mit Indtryk fra disse Rejser af Personalets Forhold er, at Personalets Standard er meget høj. Samtidig mener jeg at have erfaret, at deres Arbejdstid er urimelig. Det tør man vel nok sige, naar man ved, at dette Personale til Tider har arbejdet 48 Timer i Træk, det gælder Søpersonalet og Restaurationspersonalet. Jeg tror, man maa erkende, at det er en urimelig Arbejdstid. Men naar Personalets Forhold trods den lange Arbejdstid alligevel var udmærket — det vil jeg gerne paa denne Plads bekræfte; det gælder saavel „Jylland“s lange Overfarter som „Tyr“s Overfarter, at paa Personalet er der intet at klage —, viser det, at Personalets Standard er meget høj. Men ingen kan forpligtes ud over sine Evner, og 48 Timers Arbejde, tror jeg nok, er ud over deres Evner. Naar man altsaa ikke kan tale om Nervøsitet hos det almindelige Personale, er det desværre ikke saaledes, naar man vender sig mod Statsbanernes Ledelse.

Her synes unægtelig at herske en Nervøsitet af den anden Verden. Man har haft overordentlig vanskeligt ved at træffe en Beslutning. Navnlig synes Efterretningsvæsenet at have svigtet. Jeg gør saaledes opmærksom paa, at det paa et vist Tidspunkt var ganske umuligt ude paa Hovedbane-gaarden at faa Besked om, hvornaar der eventuelt sejlede en Færge. De rejsende maatte tage med Toget ned til Korsør for at forhøre sig om, hvornaar der sejlede en Færge, og ankommet til Korsør var de heller ikke i Stand til at faa Besked til alle Tider. Dette medførte den uheldige Virkning, at en Gang ankommet til Korsør blev de rejsende naturligvis dernede, og det vil sige, at de forøgede i høj Grad Tallet af dem, der ventede paa Overfart. Det var naturligvis meget uheldigt. Det forekommer mig, at man maatte kunne være ganske anderledes vejledende overfor Publikum. Jeg har ikke noget imod, at man ikke kan sige noget om, naar en Færge kommer over Bæltet; det beror paa Naturforholdene, men man maa dog kunne vide paa en Station, hvornaar man agter at sende næste Færge af Sted, saaledes at de rejsende ikke behøver at gaa Time efter Time fra Morgen til Aften for saa hen under Aften at faa Besked om, at Færgen først gaar næste Dags Morgen. Stationen maa kunne give i hvert Fald Hovedstationerne her i Landet Underretning om, at det hjælper ikke, at de rejsende kommer derned, for der bliver ingen Overfart før i Morgen tidlig eller maaske endda først i Overmorgen.

Jeg ser i Dag, at Overfartschefen beklager sig over Radioavisen og siger, at man gør sig ikke Ulejlighed nok med at faa ordentlige Efterretninger. Ja, saa kender man „Væsenet“, saa kender man det kgl. danske Statsbanevæsen. Der sidder man fornemt i en eller anden Kontorstol og venter paa, at Befolkningen skal komme, man tror, at Befolkningen er til for „Væsenet“s Skyld i Stedet for, at dette skulde være til for Befolkningens Skyld, og beklager sig over, at Radioavisen ikke skaffer sig ordentlig Underretning. Hvad vilde være mere naturligt, end om Overfartschefen henvendte sig til samtlige Aviser i Danmark, og da navnlig til Radioavisen, for derigennem at faa de Beslutninger, man træffer med Hensyn til, hvornaar Skib skal afgaa, publiceret paa en ordentlig Maade? Man er dog ikke interesseret i at skabe mere Forvirring, men i at faa Publikum givet den bedst mulige Underretning, saaledes at Forvirring saa vidt muligt kan undgaas.